

Fremsat den xx. april 2015 af beskæftigelsesministeren (Henrik Dam Kristensen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om Ligebehandlingsnævnet. (Indbringelse af sager for Ligebehandlingsnævnet samt formandsafgørelser m.v.)

§ 1

I lov om Ligebehandlingsnævnet, jf. lovbekendtgørelse nr. 905 af 3. september 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes efter *stk. 5*:

»*Stk. 6.* En klage kan indbringes for Ligebehandlingsnævnet af den, der har retlig interesse i sagen.

Stk. 7. Institut for Menneskerettigheder – Danmarks Nationale Menneskerettighedsinstitution kan indbringe sager af principiel karakter eller sager af almindelig offentlig interesse for Ligebehandlingsnævnet.«

2. I § 2 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* I en sag, der er indbragt for nævnet af Institut for Menneskerettigheder – Danmarks Nationale Menneskerettighedsinstitution, kan nævnet træffe afgørelse om, at der er sket ulovlig forskelsbehandling, jf. § 1, *stk. 2-4*.«

3. I § 6 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Hvis en sag skønnes at kunne afgøres i overensstemmelse med fast rets- eller nævnspraksis, kan afgørelsen træffes af et medlem af formandskabet alene.«

4. I § 8 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Nævnet kan afvise klagen, hvis klageren ikke har retlig interesse i sagen. «

Stk. 3 bliver herefter *stk. 4*.

5. I § 8, *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, ændres »*stk. 1 og stk. 2*« til: »*stk. 1-3*.«

6. § 12 affattes således:

»**§ 12.** Når nævnet har truffet afgørelse i en sag, orienterer sekretariatet parterne om afgørelsen og om muligheden for at indbringe sagen for domstolene. Hvis sagen er indbragt for nævnet af Institut for Menneskerettigheder – Danmarks Nationale Menneskerettighedsinstitution, orienterer sekretariatet også instituttet.

Stk. 2. Hvis nævnets afgørelser og forlig, som er indgået for nævnet, ikke efterleves, skal nævnet på vegne af klageren eller instituttet indbringe sagen for domstolene, hvis klageren eller instituttet anmoder herom.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2015.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

1.1. Indledning og baggrund for lovforslaget

Regeringen og partierne i Folketinget er enige om, at ulovlig forskelsbehandling er helt uacceptabel og at Ligebehandlingsnævnet bidrager til at bekæmpe dette i Danmark. Ligebehandlingsnævnet er et uafhængigt og domstolslignende organ, der behandler klager over påstået ulovlig forskelsbehandling inden for og uden for arbejdsmarkedet. Det er gratis at klage til nævnet, der yder fagkompetent og hurtig behandling af sager om forskelsbehandling.

Regeringen og partierne i Folketinget ønsker at forstærke indsatsen mod forskelsbehandling og har derfor den 2. marts 2015 indgået en politisk aftale med henblik på at effektivisere og målrette Ligebehandlingsnævnets arbejde og give nævnet mulighed for i højere grad end i dag at fokusere på reelle ligestillingsproblemer.

Aftalen indebærer, at Ligebehandlingsnævnet fremover alene skal kunne behandle en klage, hvis den person, der klager, har en individuel og aktuel interesse i en konkret sag. En klager skal således ikke kunne få en sag behandlet af Ligebehandlingsnævnet, blot fordi vedkommende tilhører den gruppe af personer, som muligvis er blevet udsat for ulovlig forskelsbehandling (f.eks. på grund af sin etnicitet eller sit køn).

Samtidig fremgår det af den indgåede politiske aftale, at Ligebehandlingsnævnet fremover skal prioritere sine ressourcer i forhold til sagernes kompleksitet, således at der anvendes flest ressourcer på de mest komplicerede sager. Derfor indføres der en mulighed for, at et medlem af Ligestillingsnævnets formandskab kan træffe afgørelser alene i sager, hvor der er etableret en fast praksis.

Endelig fremgår det af den politiske aftale, at der fremover skal tages højde for, at der kan være sager af principiel karakter eller af almindelig offentlig interesse om ulovlig forskelsbehandling, som det kan være vigtigt at få prøvet ved Ligebehandlingsnævnet, selv om ingen borger har indbragt sagen for nævnet. Institut for Menneskerettigheder skal derfor tillægges kompetence til at indbringe sådanne sager for Ligebehandlingsnævnet. Det forudsættes, at Institut for Menneskerettigheder løfter opgaven inden for sin eksisterende bevilling til at behandle ligebehandlingsspørgsmål, og at ordningen skal evalueres, når den har fungeret i to år.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Krav om retlig interesse

2.1.1. Gældende ret

I dag kan en person klage til Ligebehandlingsnævnet, hvis personen selv er direkte berørt af den mulige forskelsbehandling eller tilhører den gruppe, som bliver forskelsbehandlet. F.eks. kan en mand få behandlet en klage over, at mænd skal betale en højere entrépris til en natklub end kvinder, selv om han ikke selv personligt har været udsat for en sådan forskelsbehandling, men blot har hørt eller læst om det.

2.1.2. Forslagets indhold

Lovforslaget indebærer, at der fremover stilles krav om, at en klager skal have retlig interesse for at kunne indbringe en klagesag for Ligebehandlingsnævnet. "Retlig interesse" skal forstås som en individuel og aktuel interesse i den konkrete sag. Der er herved tale om et princip, som bl.a. kendes fra den civile retspleje, hvor det er en betingelse, at f.eks. en sagsøger har en retlig interesse (forstået som en individuel og aktuel interesse i sagens behandling) for at kunne indbringe en sag for domstolene. Gennemføres forslaget, skabes der således på det punkt parallelitet mellem adgangen til at få behandlet en sag ved Ligebehandlingsnævnet og adgangen til at få behandlet en civil sag ved de almindelige domstole.

Formålet med denne del af lovforslaget er, at Ligebehandlingsnævnet alene skal behandle en klage, hvis klager selv har været udsat for en handling eller en undladelse, som efter den pågældendes opfattelse udgør ulovlig forskelsbehandling. Hvis klager ikke har en sådan individuel og aktuel interesse i at få sagen prøvet ved Ligebehandlingsnævnet, skal sagen efter forslaget afvises af nævnet. Det vil således ikke længere være tilstrækkeligt til, at en person kan få behandlet en sag for Ligebehandlingsnævnet, at vedkommende alene har hørt eller læst om en handling eller undladelse, der angiveligt udgør ulovlig forskelsbehandling.

2.2. Formandsafgørelser

2.2.1. Gældende ret

I dag behandles alle sager i Ligebehandlingsnævnet af et medlem af formandskabet og to øvrige nævnsmedlemmer, bortset fra de sager, der kan afvises af sekretariatet, fordi de ikke skønnes egnede til behandling ved nævnet, eller fordi det er åbenbart, at der ikke kan gives klageren medhold i sagen.

Når Ligebehandlingsnævnets sekretariat modtager en klage, påser sekretariatet, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at nævnet kan træffe en afgørelse. Er dette tilfældet, udarbejder sekretariatet et udkast til en afgørelse, som sekretariatet forelægger det medlem af formandskabet, der deltager i sagens behandling, til godkendelse. Det godkendte udkast sendes sammen med alle sagens øvrige oplysninger og bilag til deltagerne på det efterfølgende nævnsmøde.

En sag afgøres på nævnsmødet på grundlag af de skriftlige oplysninger i sagerne. Hverken klager, indklagede eller nogen repræsentanter for disse har adgang til nævnsmødet, og nævnets møder er ikke åbne for offentligheden.

Der deltager som nævnt altid mindst 3 medlemmer i sagens behandling. Heraf skal det ene medlem være formanden eller en næstformand. Nævnet er beslutningsdygtigt, når alle 3 medlemmer er til stede. Afgørelserne træffes som nævnt ved stemmeflertal.

2.2.2. Forslagets indhold

Lovforslaget giver mulighed for, at et medlem af formandskabet kan træffe afgørelse i visse sager, der er indbragt for nævnet uden deltagelse af andre nævnsmedlemmer, hvis der i den pågældende kategori af sager er etableret en fast praksis enten ved domstolene eller ved nævnet, som f.eks. tidligere har truffet afgørelser i et større antal sager af tilsvarende karakter.

For at et medlem af formandskabet kan afgøre sagen alene, er det en betingelse, at sagens faktum er tilstrækkeligt klart, således at der ikke foreligger bevisvivl, der i givet fald kan munde ud i, at sagen skal afvises. Det følger således af § 8, stk. 1, i lov om Ligebehandlingsnævnet (som ikke foreslås ændret), at nævnet kan afvise at behandle en klage, som ikke skønnes egnede til behandling ved nævnet, f.eks. fordi det kræver parts- eller vidneforklaringer, der ikke kan ske ved nævnet, men kun ved domstolene, jf. ovenfor. Såfremt det ligger klart, hvilket faktum, der skal lægges til grund for sagens afgørelse (evt. efter anvendelse

af lovbestemte bevisbyrderegler), og der foreligger en fast praksis for, hvorledes en evt. godtgørelse skal udmåles, vil sagen således efter forslaget kunne afgøres af et medlem af formandskabet alene. Kan det f.eks. lægges til grund, at en arbejdsgiver i en sag om uberettiget afskedigelse af en gravid kvinde ikke har løftet sin bevisbyrde for, at afskedigelsen ikke havde noget med graviditeten at gøre, vil sagen således fremover kunne afgøres af et medlem af formandskabet alene, forudsat der foreligger en fast praksis for udmålingen af en evt. godtgørelse.

Der er imidlertid intet til hinder for, at et medlem af formandskabet kan foranledige, at en sag, der er tildelt den pågældende med henblik på at træffe afgørelsen alene, undergives sædvanlig nævnsbehandling, hvis medlemmet måtte mene, at sagen ikke egner sig til en formandsafgørelse, f.eks. fordi sagen indeholder principielle aspekter.

En gennemførelse af forslaget om, at et medlem af formandskabet kan træffe afgørelse alene, hvis der i den pågældende kategori af sager er etableret en fast praksis, vil frigøre ressourcer og således gøre det muligt for nævnet at koncentrere sin indsats omkring de vanskelige og mere principielle sager.

Indførelse af formandsafgørelser med henblik på at bruge færrest mulige ressourcer på de mindst komplicerede sager vurderes at være retssikkerhedsmæssigt forsvarligt. Dels fordi det forudsættes, at der alene vil være tale om sager, hvor praksis er klar, og hvor sagen heller ikke i øvrigt har et indhold, der gør nævnsbehandling nødvendigt. Dels er det i § 3, stk. 2, 1. og 2. pkt., bestemt, at formanden for nævnet skal være landsdommer eller præsident eller vicepræsident for Sø- og Handelsretten, og næstformændene skal være byretsdommere. Det sikres dermed, at en formandsafgørelse altid vil blive truffet af en person, der har erfaring med at træffe afgørelser og begrunde sådanne konkrete sager. Formandsafgørelser vil desuden kunne indbringes for domstolene på samme måde som afgørelser, der er truffet under medvirken af flere nævnsmedlemmer.

2.3. Institut for Menneskerettigheder får kompetence til at indbringe sager af principiel karakter eller af almindelig offentlig interesse for Ligebehandlingsnævnet

2.3.1. Gældende ret

Ligebehandlingsnævnet kan ikke tage ligestillingsspørgsmål op af egen drift, idet nævnet modsat f. eks. Folketingets Ombudsmand kun kan behandle klager, der er indbragt for nævnet. Dette svarer til, at domstolene kun træder i funktion i civile sager, når nogen anlægger en sag.

Institut for Menneskerettigheder kan heller ikke i dag indbringe en sag for Ligebehandlingsnævnet, selv om instituttet i sit arbejde som ligebehandlingsorgan måtte blive opmærksom på principielle problemstillinger på området eller sager af almindelig offentlig interesse. Dette forhold indebærer, at der kan forekomme krænkelse af ligestillingslovgivningen, der ikke når frem til nævnet, fordi der ikke er nogen, der indgiver en klage til nævnet over forholdet.

2.3.2. Forslagets indhold

Det foreslås, at der gives Institut for Menneskerettigheder adgang til at indbringe principielle sager eller sager af almindelig offentlig interesse for Ligebehandlingsnævnet, der falder inden for nævnets mandat. Det er i den forbindelse ikke en betingelse, at der kan identificeres en navngiven person, der har været udsat for ulovlig forskelsbehandling eller tilhører den gruppe, som bliver forskelsbehandlet.

Med sager af principiel karakter eller sager af almindelig offentlig interesse menes sager, som f.eks. rejser hidtil uafklarede lovfortolkningsspørgsmål, eller som vurderes at være indgribende i forhold til en større gruppe af personer. Det er Institut for Menneskerettigheder, der alene vurderer, om en sag er af en sådan karakter, at det er hensigtsmæssigt at indbringe den for Ligebehandlingsnævnet. Institut for

Menneskerettigheder har ikke pligt til at begrunde, hvorfor instituttet ikke indbringer en given sag for Ligebehandlingsnævnet.

Efter § 2, stk. 2, i lov om Institut for Menneskerettigheder - Danmarks Nationale Menneskerettighedsinstitution (lov nr. 553 af 18. juni 2012, som ændret ved lov nr. 656 af 12. juni 2013) hører det til instituttets opgaver at fremme ligebehandling af alle uden forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, herunder ved at bistå ofre for forskelsbehandling med at få behandlet deres klager over forskelsbehandling under hensyntagen til ofrenes, foreningernes, organisationernes og andre juridiske personers rettigheder. Det ligger således inden for instituttets naturlige opgaver at fremme ligestilling og overvåge spørgsmål om krænkelse af ligestillingslovene af samfundsmæssig interesse.

Det er en forudsætning, at den af instituttet indbragte sag er egnet til at blive behandlet ved Ligebehandlingsnævnet, jf. § 8, stk. 1, i lov om Ligebehandlingsnævnet, som ikke foreslås ændret.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ingen økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6. Forslagets miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Høring af hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden 16. marts til 1. april 2015 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.: Advokatrådet, Akademikerne (AC), Amnesty International, Beskæftigelsesrådet (BER), Centralorganisationernes Fællesudvalg, (CFU), Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Handicapforbund, Dansk Kvindesamfund, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Dokumentations- og rådgivningscentret om racediskrimination, Danske Advokater, Danske Regioner, Den Danske Dommerforening, Det Centrale Handicapråd, Det Faglige Hus, Finansrådet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening (FA), Flygtningenævnet, Frie Funktionærer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Gartneri-, Land- og Skovbrugets Arbejdsgivere (GLS-A), Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder (IMR), Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte (KTO), KL, Koordinationen for Kønsforskning, Kristelig Arbejdsgiverforening (KA), Kristelig Fagbevægelse (KRIFA), Kvinderådet, KVINFO, Landsforeningen af bøsser og lesbiske, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lederne, Ligebehandlingsnævnet, Netværk for Forskning om mænd, Rådet for Etniske Minoriteter, Ældresagen.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser / mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen

Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås, at en klage kan indbringes for Ligebehandlingsnævnet af den, der har retlig interesse i at få sagen behandlet.

En konsekvens af denne del af lovforslaget er, at Ligebehandlingsnævnet fremover alene vil kunne behandle en sag, der indbringes af en person, der er direkte berørt af forskelsbehandlingen.

Ligebehandlingsnævnet har i dag mulighed for at afvise sager, der kun kan afgøres, hvis der f.eks. foranstaltes bevisførelse i form af parts- eller vidneforklaringer, der kun kan ske ved domstolene, eller det er åbenbart, at der ikke kan gives klager medhold. Med kravet om retlig interesse vil nævnet også kunne afvise klager fra en person, der ikke selv har en individuel og aktuel interesse i sagen. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.

Det foreslås endvidere, at Institut for Menneskerettigheder fremover skal kunne indbringe sager af principiel karakter eller sager af almindelig offentlig interesse for Ligebehandlingsnævnet. Det er herved ikke et krav, at der kan identificeres en navngiven person, der påstår at have været udsat for ulovlig forskelsbehandling. Med sager af principiel karakter menes, at sagen rejser hidtil uafklarede lovfortolknings spørgsmål eller vurderes at være indgribende i forhold til en større gruppe af personer.

Hvis Institut for Menneskerettigheder er blevet opmærksom på en sag, som kan udgøre en generel problemstilling på ligebehandlingsområdet, kan instituttet indbringe en sag for Ligebehandlingsnævnet. Det kan også være, at instituttet modtager en henvendelse fra en borger eller en forening/organisation. I instituttets vurdering af, om en sag er af principiel karakter og skal indbringes for Ligebehandlingsnævnet, kan det indgå, at retsstillingen på den pågældende del af ligebehandlingsområdet er uafklaret.

Institut for Menneskerettigheder er i dag hverken tillagt kompetence til at indbringe en sag for Ligebehandlingsnævnet eller givet særlig kompetence til at indbringe sager for domstolene i henhold til ligebehandlingslovgivningen. Institut for Menneskerettigheder kan tage sager op af egen drift og behandle disse gennem uafhængige undersøgelser, offentliggøre uafhængige rapporter og fremsætte henstillinger

vedrørende forskelsbehandling. Instituttet kan endvidere bistå mulige ofre for forskelsbehandling med at få deres klage behandlet.

Muligheden for at indbringe sager for Ligebehandlingsnævnet foreslås at skulle gælde i forlængelse af alle de områder, som instituttet i dag har kompetence inden for. Det gælder både på områder, hvor instituttet er udpeget som nationalt overvågningsorgan og på områder, hvor instituttet kan tage sager op af egen drift.

Det bemærkes, at forslaget om, at en person skal have en retlig interesse for at få sin sag behandlet ved Ligebehandlingsnævnet, ikke berøres af, at Ligebehandlingsnævnet får kompetence til at behandle principielle sager eller sager af almindelig offentlig interesse indbragt af Institut for Menneskerettigheder.

Der henvises i øvrigt til de generelle bemærkninger pkt. 2.3.

Til nr. 2

Lovforslaget indebærer, at Ligebehandlingsnævnet kan afgøre, om der i en sag, som Institut for Menneskerettigheder har indbragt for nævnet, er sket ulovlig forskelsbehandling.

Til nr. 3

Lovforslaget indebærer, at et medlem af Ligebehandlingsnævnets formandskab kan træffe afgørelse i sager uden medvirken af andre medlemmer, hvor der er etableret en fast praksis. Den faste praksis kan f.eks. være etableret ved, at nævnet tidligere har truffet afgørelse i et stort antal sager af tilsvarende karakter. Hermed sikres det, at nævnet kan koncentrere sin indsats omkring de vanskelige og mere principielle sager.

Hvis formanden under sin behandling af en sag, som sekretariat har indstillet til formandsafgørelse, vurderer, at sagen bør afgøres af nævnet, sender formanden sagen til nævnsbehandling.

I dag behandler nævnet alle sager ved fysiske møder, hvor formandskabet og medlemmer fra nævnet er til stede. Ved brug af formandsafgørelser vil sekretariatet fortsat skulle oplyse en sag, men alene forelægge den for et medlem af formandskabet på skrift. Nævnet vil således ikke skulle forberede sig på og drøfte sager, hvor praksis er tilstrækkeligt klar.

Indførelse af formandsafgørelser med henblik på at bruge færrest mulige ressourcer på de mindst komplicerede sager vurderes at være retssikkerhedsmæssigt forsvarligt. Dels fordi det forudsættes, at der alene vil være tale om sager, hvor praksis er klar, og hvor sagen heller ikke i øvrigt har et indhold, der gør nævnsbehandling nødvendigt. Dels er det i § 3, stk. 2, 1. og 2. pkt., bestemt, at formanden for nævnet skal være landsdommer eller præsident eller vicepræsident for Sø- og Handelsretten, og næstformændene skal være byretsdommere. Det sikres dermed, at en formandsafgørelse altid vil blive truffet af en person, der har erfaring med at træffe afgørelser og begrunde sådanne konkrete sager. Formandsafgørelser vil desuden kunne indbringes for domstolene på samme måde som afgørelser, der er truffet under medvirken af flere nævnsmedlemmer.

Der henvises i øvrigt til de generelle bemærkninger pkt. 2.2.

Til nr. 4

I de sager, hvor Ligebehandlingsnævnet vurderer, at klageren ikke har retlig interesse i at få sin sag behandlet ved nævnet, afviser Ligebehandlingsnævnet klagen.

Det forudsættes, at Ligestillingsnævnet i forbindelse med afvisningen gør klageren bekendt med, at Institut for Menneskerettigheder har mulighed for at indbringe en sag af principiel karakter eller af almindelig

offentlig interesse. Det forudsættes endvidere, at Ligebehandlingsnævnet samtidig orienterer Institut for Menneskerettigheder om afgørelsen. Det er alene Institut for Menneskerettigheder, der vurderer, om en sag er af en sådan karakter, at det er hensigtsmæssigt at indbringe den for Ligebehandlingsnævnet. Institut for Menneskerettigheder skal ikke begrunde, hvorfor instituttet ikke indbringer en given sag for Ligebehandlingsnævnet.

Til nr. 5

Der er tale om en ny bestemmelse, som medfører, at Ligebehandlingsnævnets sekretariat fremover kan træffe afgørelse om afvisning på grund af manglende retlig interesse.

Til nr. 6

Forslaget indebærer, at sekretariatet som hidtil skal orientere sagens parter om sagens afgørelse, og om muligheden for at indbringe sagen for domstolene. Nævnsafgørelsen af administrativt endelig, og hvis sagen indbringes for domstolene, sker der en ny prøvelse af sagens faktiske og retlige forhold uafhængigt af Ligebehandlingsnævnets afgørelse, og hvor der eventuelt vil kunne fremlægges nye oplysninger. Denne del af forslaget indebærer ikke ændringer i forhold til, hvad der gælder i dag.

Hvis en sag er indbragt for nævnet af Institut for Menneskerettigheder, skal sekretariatet fremover også orientere instituttet, når der foreligger en afgørelse.

I sager, som har været indbragt for nævnet af Institut for Menneskerettigheder, kan sagen ligeledes indbringes for domstolene, hvorved der sker en ny prøvelse af sagens faktiske og retlige forhold, uafhængigt af Ligebehandlingsnævnets afgørelse, og hvor der eventuelt vil kunne fremlægges nye oplysninger. Nævnets sekretariat skal underrette Institut for Menneskerettigheder og sagens andre parter om muligheden for at indbringe sagen for domstolene.

Hvis en afgørelse fra Ligebehandlingsnævnet ikke efterleves f.eks ved, at den tilstand, der udgør den ulovlige forskelsbehandling, opretholdes eller gentages, skal Ligebehandlingsnævnet i de sager, der er indbragt for nævnet af Institut for Menneskerettigheder, indbringe sagen for domstolene, hvis instituttet anmoder om det.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2015.

Klager, der er indbragt for Ligebehandlingsnævnet før den 1. juli 2015, skal således ikke opfylde kravet om retlig interesse.